

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **N. Y.** zastoupené advokátem Mgr. Lukášem Kratochvílem, se sídlem Na Hradbách 18, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 3. 2006, sp. zn. 62 Az 65/2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Lukáše Kratochvíla **se určuje** částkou 2558 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2005, č. j. OAM-1945/VL-07-12-2005, Ministerstvo vnitra (dále jen „žalovaný“) neudělilo žalobkyni (dále též „stěžovatelka“) azyl v České republice podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatelka podala proti tomuto rozhodnutí žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě svým rozsudkem ze dne 23. 3. 2006, č. j. 62 Az 65/2005 - 18 zamítl podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Tento rozsudek napadla žalobkyně kasační stížností, a to z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Poté, co jí byl ustanoven právní zástupce, vytkla krajskému soudu, že při projednávání její žádosti o azyl došlo k několika pochybení správního orgánu. Žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci, neopatřil si potřebné důkazy a rozhodnutí tedy nevyplývá ze zjištěného skutkového stavu, resp. skutková podstata, z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spisech. Jako konkrétní důvod pro podání kasační stížnosti uvedla, že rozhodnutí krajského soudu je v přímém rozporu s ust. § 16 zákona o azylu, když soud nesprávně dovodil, že žalobkyně neuvádí skutečnosti svědčící o možnosti pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žalovaný ani soud neprovedli potřebné podrobné šetření ohledně důvodů, o které stěžovatelka opírá tvrzení o pronásledování ve své zemi. Uváděné důvody nebyly správně vyhodnoceny, neboť obava

stěžovatelky o její život je opodstatněná. Orgány státu, jehož má občanství, nezabránily útokům na její osobu a lze se domnívat, že ani v budoucnosti nezabrání. Proto jsou zde dle názoru stěžovatelky dány důvody minimálně pro udělení humanitárního azylu.

Stěžovatelka také požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. O této žádosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu, ve znění účinném od 13. 10. 2005, spojuje odkladný účinek přímo s podáním kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájem stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

V odpověď na stěžovatelčinu námitku, že nebyl přesně a úplně zjištěn skutkový stav věci, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněných kasačních stížností již dostatečně zabýval a uvádí např. svůj rozsudek ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), v němž konstatoval: „*Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.*“

Pokud stěžovatelka žádný azylově relevantní důvod neuváděla, bylo zcela namístě její žádost o azyl zamítnout jako zjevně nedůvodnou, jak v obdobném případě potvrzuje i právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 5 Azs 27/2003 (publ. na www.nssoud.cz): „*Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona.*“

Ve své kasační stížnosti sice stěžovatelka uvádí, že ukrajinské státní orgány nezabránily útokům na její osobu, při pohovoru prováděném v přijímacím středisku ve V. L. nicméně vypověděla, že vyhrožování ze strany přátel muže, kterého její manžel při pobytu v ČR poranil, polici nikdy nenahlásila. Nejvyšší správní soud proto odkazuje na své rozhodnutí ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2005 (publ. na www.nssoud.cz): „*Obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o její účelovosti.*“

Nejvyšší správní soud se již také vyjadřoval k otázce pronásledování ze strany soukromých osob, a sice ve svém rozsudku ze dne 10. 3. 2004, sp. zn. 3 Azs 22/2004 (publ. na www.nssoud.cz): „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“ Tento soud také upřesnil v obdobném případě, že: „Problémy se soukromými osobami nebyly zapříčiněny důvody pro azylové řízení významnými, tedy pronásledováním z důvodu rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávané politické názory...“ (uvedeno v rozhodnutí ze dne 18. 12. 2003, sp. zn. 6 Azs 45/2003).

Nejvyšší správní soud dostatečně vyložil i pojem „humanitární azyl“ a co rozumí „důvody hodnými zvláštního zřetele“, když uvedl např. v rozsudku ze dne 15. 10. 2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003 (publ. na www.nssoud.cz), že: „Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovatelce byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát Mgr. Lukáš Kratochvíl; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 2x 1000 Kč za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a doplnění kasační stížnosti - a 2x 75 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 12 odst. 1, § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, tedy 2150 Kč + 408 Kč (DPH 19%), celkem 2 558 Kč. Nejvyšší správní soud nevyhodnotil sepsání vyjádření ze dne 12. 1. 2007 jako další, třetí úkon právní služby. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu